

Sygn. akt II AKa 354/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Anna Nowakowska (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora - Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2022 roku

sprawy B. D. (1), urodzonego (...) w W., syna H. i H. z domu W.

oskarżonego o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 24 maja 2021r. sygn. akt V K 263/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego B. D. (1) karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) lat;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego

kary pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 września 2020r. godz. 23.20 do dnia 21 lutego 2022r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa, na rzecz adwokata P. H. –

Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % Vat, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego, wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym;

V. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 354/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 maja 2021r., sygn. akt V K 263/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

#oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

#oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w		

		postępowaniu odwoławczym.			
--	--	---------------------------	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty:	
1-2	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego: 1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie: 1) art. 4 i 7 k.p.k., polegająca na dokonaniu przez	#zasadne # częściowo zasadne # niezasadne

Sąd oceny i analizy materiału dowodowego, nastawionej jedynie na potwierdzenie wersji aktu oskarżenia i sformułowanego w nim zarzutu opartego właściwie jedynie na domniemaniu, że skoro oskarżony okazał się osobą silniejszą od pokrzywdzonego i tak jak on nieustępliwą to jest winny śmierci pokrzywdzonego, bez wzięcia pod uwagę bezspornego faktu, iż to pokrzywdzony był prowodyrem całego zajścia zaś bezpośrednią przyczyną śmierci pokrzywdzonego był nieszczęśliwy upadek na mebel, spowodowany jego szamotaniną z oskarżonym w której oboje występowali w tzw. roli ofensywno-defensywnej, czyli obydwójce byli jednocześnie broniącymi się i atakującymi, a więc przypominali uczestniczących w bójkę, o czym może świadczyć dokonany przez oskarżonego B. D. opis czynu potwierdzony przez drugiego z oskarżonych oraz obrażenia głowy zarówno u oskarżonego jak i pokrzywdzonego,

2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie przez

Sąd na niekorzyść oskarżonego B. D. wbrew zasadzie in dubio pro reo niedających się usunąć wątpliwości co do jego poczytalności, a mianowicie:

a) czy uczestnicząc w zajściu miał pełną świadomość faktu, iż poprzez użycie siły fizycznej wobec osoby agresywnej i nietrzeźwej lecz teoretycznie słabszej od siebie mógł doprowadzić do jej nieszczęśliwej śmierci,

b) czy miał świadomość i zdawał sobie sprawę, że jako osoba wzburzona emocjonalnie używa środków i siły niewspółmiernych

	<p>do źródła ataku, czyli stosuje sposób obrony, który z uwagi na dyspozycję pokrzywdzonego w dniu 11.09.2020r. (spożyty wcześniej alkohol) mógł nie być konieczny do odparcia zamachu,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu w oparciu o ocenione wbrew zasadom logiki i prawidłowego rozumowania dowody, tj. wyjaśnienia samych oskarżonych, opinie biegłych, że oskarżony B. D. mając ograniczoną poczytalność i znając pokrzywdzonego od dłuższego czasu jako swojego kolegę z DPS-u działał w zamiarze ewentualnym wywołania u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czyli przewidywał jego wystąpienie i na to się godził, poprzez jego szarpanie, popychanie na podłoże i krawędziste przedmioty, zadając ciosy ręką oraz twardym narzędziem w postaci kuli ortopedycznej, czemu on sam od samego początku postępowania kategorycznie zaprzecza i co nie zostało potwierdzone żadnym obiektywnym dowodem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy przypomnieć, że zarzut naruszenia przepisu art. 4 k.p.k. nie ma samodzielnej racji bytu, dotyczy bowiem ogólnych celów i zasad procesu, których naruszenie następuje na skutek obrazy innych przepisów k.p.k. Zaś zgodnie z przepisem art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów oceniając swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i</p>		

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Orzecznictwo wskazuje, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. tylko wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie następujące przesłanki:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej

całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.)

2) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności,

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.)

3) jest wyczerpująco i logicznie, z jednoczesnym uwzględnieniem

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) – tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., OSNKW 1991r., z.7-9, poz. 41 oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.09.1998r., Prok. i Pr. 1999r., nr 2, poz. 6).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd pierwszej instancji dokonał swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozostającej pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Bowiem ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest obiektywna i wszechstronna oraz wewnętrznie spójna, nie została dokonana w sposób selektywny i sprzeczny zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy

i doświadczenia życiowego. Sąd pierwszej instancji nie pominął przy tym dowodów korzystnych dla oskarżonego B. D. (1). Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że całokształt dowodów, w ich wzajemnym powiązaniu, bezspornie i jednoznacznie pozwalałyby dowieść, że oskarżony B. D. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu.

Wbrew temu, co podnosił skarżący obrońca, Sąd pierwszej instancji nie negował faktu, że to pokrzywdzony I. S. (1) rozpoczął całe zdarzenie, co wynika wprost z uzasadnienia wyroku. Jednak – jak słusznie wskazał – w żaden sposób nie usprawiedliwia to takiej agresji oskarżonego B. D. (1).

Apelujący posłużył się ww. argumentami i podjął próbę wykazania, że to wersja przebiegu zdarzeń proponowana przez skarżącego, a nie ustalona przez Sąd Okręgowy powinna stanowić podstawę rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, co nie znalazło akceptacji Sądu Apelacyjnego. Skarżący obrońca zdaje się nie brać pod rozwagę, że o ile ocena i ustalenia Sądu stanowią efekt wszechstronnego ujęcia całości materiału dowodowego, o tyle oskarżony B. D. (1) prezentuje najkorzystniejszy dla niego obraz stanu faktycznego. Poza tym nie może przekonywać wywód, który – oparty na zarzucie stronniczości oceny – sam nie jest wolny od tych właściwości.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, który próbuje podważyć ustalenia Sądu Okręgowego, w zakresie działania oskarżonego B. D. – z rozpoznaniem ograniczonej w stopniu znacznym zdolności

do rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania postępowaniem – że przewidywał możliwość ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego i na to się godził. Materiał dowodowy zebrany w sprawie, w tym także depozycje współoskarżonego G. G. – do których odwołuje się skarżący, przeczy twierdzeniom oskarżonego B. D., że użycie siły wobec pokrzywdzonego było tylko formą obrony. W przeciwieństwie do oskarżonego, który wcześniej prezentował zachowania agresywne, pokrzywdzony miał opinię osoby spokojnej. Tezie oskarżonego przeczy ustalony ponad wszelką wątpliwość przebieg tego zdarzenia. Skarżący nie uwzględnił przy tym rzeczywistej przewagi fizycznej jaką miał oskarżony w dniu zdarzenia. Pominął, iż ustalono, że pokrzywdzony I. S. był takiego stanu zdrowia, że nie poruszał się bez wsparcia kuli, ściany czy mebli, co oskarżonemu było wiadome, gdyż obaj dłuższy okres czasu zamieszkiwali w tym samym DPS i niejednokrotnie, w różnych okolicznościach, przebywali w swoim towarzystwie. Nie dostrzega też, że pokrzywdzony w czasie zdarzenia znajdował się w stanie upojenia alkoholowego – badania krwi wykazały 2,2 promila, a w moczu 2,3 promile. U oskarżonego zaś stwierdzono po zdarzeniu: 0,37 mg/l, a w kolejnym badaniu 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Osobę znajdującą się w takim stanie oskarżony popchnął celowo, a ten upadł na stolik, potem na podłogę, a oskarżony przycisnął mu szyję kulą ortopedyczną i uderzył w głowę, pokrzywdzonemu leciała krew, oskarżony nie reagował na wezwania osób postronnych, ani pokrzywdzonego, żeby go zostawił.

Także porównanie obrażeń ciała doznanych przez oskarżonego i pokrzywdzonego, nawet z pominięciem złamania żeber, które wywołały niewydolność oddechową, a w konsekwencji doprowadziły do zgonu pokrzywdzonego, nie wypada dla oskarżonego korzystnie. Bowiernie u oskarżonego stwierdzono jedynie niewielką ranę na prawym policzku i prawej stopie, na co wskazuje dokumentacja fotograficzna k. 55-56. Zaś opisane obrażenia ciała pokrzywdzonego wskazują, że doznał podbiegnięć krwawych kończyn, wargi dolnej, okolic prawego oczodołu i łuku brwiowego lewego, rany tłuczonej głowy, złamania rogu górnego chrząstki tarczowatej, co zostało także utrwalone także w dokumentacji fotograficznej, jak np. na k. 71-89 akt sprawy. Nie sposób zatem uznać, że taka agresja była konieczna jedynie do odparcia ataku, ani, że oskarżony nie mógł przewidzieć i godzić się na wywołanie u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Potwierdzenia nie znajduje także zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., zaś argumenty podnoszone w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego sprowadzają się wyłącznie do polemiki z poglądami sądu orzekającego. Należy mieć także na uwadze, że dyspozycja przywołanego powyżej przepisu odnosi się do wątpliwości występujących po stronie organu prowadzącego postępowanie, nie zaś tych zaprezentowanych przez stronę (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II KK 187/17, Legalis nr 1625209, por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II KK 198/17, Legalis nr

1625210). Zaprezentowane przez Sąd Okręgowy uzasadnienie wyroku nie zawiera natomiast żadnych okoliczności wskazujących na to, by przy rozstrzygnięciu organ ten powziął jakiegokolwiek wątpliwości, dotyczące czy to ustalonego w toku postępowania stanu faktycznego, czy jego subsumpcji. Ponadto, dla porządku zaznaczyć należy, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy Sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, co w konsekwencji sprawia, że nie mogą być podniesione w jednym środku odwoławczym (vide: wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa 134/16, Legalis nr 1564498).

Biorąc pod uwagę powyższe, bezpodstawny jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku zawarty w apelacji. Ustalenia Sądu Okręgowego mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Brak jest zatem podstaw do ich zakwestionowania w zakresie okoliczności wskazanych w apelacji.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie podzielił zasadności żadnego z wyżej powołanych zarzutów skarżącego obrońcy.

Wnioski apelacji	
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. D. (1) od zarzucanego mu czynu	#zasadny #częściowo zasadny #niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Powody nieuwzględnienia wniosku apelacji są tożsame z tymi dla których uznano zarzuty za niezasadne, o czym w części 3 uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
I.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego B.	

D. (1) karę pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat obniżył do 8 lat.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd odwoławczy, uwzględniając kierunek apelacji – na korzyść, obniżył wysokość orzeczonej wobec oskarżonego B. D. (1) kary pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) lat, uznając, że kara orzeczone w zaskarżonym wyroku (10 lat pozbawienia wolności) byłaby rażąco niewspółmiernie surowa. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd pierwszej uznał stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego za wysoki. Sąd ten poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego działanie pod wpływem alkoholu, wynikające z wywiadu środowiskowego dane o wcześniejszym agresywnym zachowaniu oskarżonego. Jednakże Sąd pierwszej instancji choć dostrzegł, to nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom dotyczącym stanu zdrowia psychicznego oskarżonego pod postacią zespołu otępiennego o nasileniu umiarkowanym i podeszły wiek oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia zbyt surowej kary. Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast zasadności – podniesionego w uzasadnieniu apelacji skarżącego obrońcy - zarzutu dotyczącego niezastosowania przez Sąd Okręgowy nadzwyczajnego złagodzenia kary, uznając, że nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 60 § 2 k.k., kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, albowiem prowadziłoby to do orzeczenia kary pozbawienia wolności w wymiarze nie większym niż 4 lata i 11 miesięcy, która w okolicznościach tego zdarzenia byłaby rażąco łagodna. Całość powołanych okoliczności obciążających i łagodzących skłoniła Sąd odwoławczy do uznania, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat. Sąd odwoławczy uznał, że całość orzeczenia o karze, ukształtowana w powyższy sposób, pozostaje adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i stopnia winy, który również jest wysoki, a orzeczonej karze pozostaje zgodna z dyrektywami jej orzekania, będzie sprawiedliwa, ani rażąco łagodna, ani też niewspółmiernie surowa, osiągnie wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, powstrzymując go tym samym przed ponownym wkroczeniem na drogę przestępstwa. Zdaniem Sądu odwoławczego, ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karze osiągnie również

cele stawiane wymiarowi kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czyniąc czytelny sygnał, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i każdorazowo pociągnię za sobą nieuchronną i dolegliwą, ale także sprawiedliwą karę.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.		#art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. II.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd odwoławczy zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV V	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5, § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 738 zł w tym 23 % VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego, wykonywaną w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa z uwagi na to, że oskarżony nie wykonuje pracy zarobkowej, pozostaje izolowany w jednostce penitencjarnej oraz nie posiada żadnego majątku, co nie pozwala na ich poniesienie i stąd ich egzekucja mogłaby być bezskuteczna a dodatkowo kosztowna dla Skarbu Państwa.

7. PODPIS
Izabela Szumniak Przemysław Filipkowski Anna Nowakowska

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 maja 2021r. sygn. akt V K 263/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana